

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 16. maja 2016. godine
Ref. br.:RK937/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI43/16

Podnosilac

Mehdi Kryeziu

**Ocena ustavnosti presude Pml. br. 181/15 Vrhovnog suda Republike
Kosovo od 6. novembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Mehdi Kryeziu iz Suve Reke (u daljem tekstu: podnosilac zahteva). Njega zastupa g. Naim Qelaj, advokat iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Pml. br. 181/15 Vrhovnog suda od 6. novembra 2015. godine, kojom je potvrđena presuda PAKR. br. 606/14 Apelacionog suda od 25. februara 2015. godine i presuda P. br. 11/13 Osnovnog suda u Prizrenu od 11. septembra 2014. godine, kojom je proglašen krivim za krivično delo.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su navodno povređena prava podnosioca garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 33, stav 1 [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] kao što je garantovano Evropskom konvencijom o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Pored toga, podnosilac zahteva traži da Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) uvede privremenu meru, odnosno da *“suspenduje izvršenje pravosnažne presude Osnovnog suda u Prizrenu, P. br. 11/13 od 11.09.2014. godine [...]”*

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 27. i 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), i pravilima 29 i 54 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 25. februara 2016. godine, podnosilac je poštom podneo zahtev Sudu.
7. Dana 14. marta 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Ivan Čukalović (predsedavajući), Artar Rama-Hajrizi i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 31. marta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da podnese punomoćje u slučaju da odluči da ga zastupa g. Naim Qelaj, kao što je predviđeno u njegovom zahtevu.
9. Dana 13. aprila 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo traženi dokument Sudu. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 14. aprila 2016. godine, Sud je većao o slučaju i odlučio da proglašava zahtev neprihvatljivim i da odbije zahtev o privremenoj meri.

Pregled činjenica

11. Nakon svađe između tri porodice, Državno tužilaštvo u Prizrenu je podiglo optužnicu protiv podnosioca zahteva pod sumnjom da je počinio krivično delo „teška telesna povreda“.
12. Dana 11. septembra 2014. godine, Osnovni sud u Prizrenu je (presuda P. br 11/13) proglasio podnosioca zahteva krivim za krivično delo za koje je optužen i osudio ga na 2 (dve) godine zatvora.
13. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog *“bitne povrede procesnog zakona, bitne povrede materijalnog prava, pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja i izrečene kazne.”*
14. Dana 25. februara 2015. godine, Apelacioni sud je (presuda PAKR. br. 606/14) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda u Prizrenu. Apelacioni sud je obrazložio na sledeći način:

“[...] Pobijana presuda [...] je razumljiva i konkretna, sadrži potrebne i pravilne razloge o svim odlučnim činjenicama u ovoj krivično-pravnoj stvari. [...] prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje u vezi sa ovim optuženima vezano sa krivičnim predmetom, iz čega proizilazi da postupci optuženih sadrže sve objektivne i subjektivne elemente krivičnog dela, za koje oni su okrivljeni, dakle, navodi [...] su neosnovani.”
15. Podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu, tvrdeći *“bitne povrede procesnog i materijalnog prava”*.
16. Dana 6. novembra 2015. godine, Vrhovni sud je (presuda Pml. br. 181/15) delimično usvojio zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti. On je odlučio da je došlo do bitne povrede materijalnog prava, s obzirom da vreme podnosioca provedeno u sudskom pritvoru nije uračunato prilikom izricanja kazne. U tom smislu, Vrhovni sud je preinačio presude nižestepenih sudova, računajući i vreme koje je podnosilac zahteva proveo u sudskom pritvoru. S druge strane, Vrhovni sud je odbio sve druge tvrdnje podnete od strane podnosioca.
17. Detaljnije, presudom Vrhovnog suda je utvrđeno: *“[...] Mehdi Kryeziu je određen pritvor od 02.08.2012. godine [...]. S obzirom da vreme provedeno u pritvoru nije uračunato u izrečenu kaznu, osnovan je navod o povredi krivičnog zakona, i taj navod je usvojen i presude preinačene kao u izreci ove presude.”*
18. S druge strane, Vrhovni sud je primetio da *“[...] su u izreci pod 1.4. prvostepene presude opisane radnje osuđenog Mehdi Kryeziu.”*
19. Vrhovni sud smatra: *“Činjenica da nije precizirano koji je tvrdi predmet koristio osuđeni Mehdi Kryeziu ne predstavlja nejasnoću, jer je u konkretnom slučaju nanesena teška telesna povreda, bez obzira koji je konkretni predmet upotrebljen.”*

20. Vrhovni sud, takođe, smatra kao *“neosnovane i neargumentovane”* navodne sumnje o objektivnosti sudskog veća, jer *“ne pripadaju ni osnovu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, niti povredi zakona i kao takve nisu uvažene. [...]”*
21. Na kraju, Vrhovni sud zaključuje da ocena okolnosti zadobijenih povreda kao olakšavajuća okolnost *“ne predstavlja ni procesnu povredu niti povredu krivičnog zakona. U diskreciji suda/ova je koje okolnosti smatra važnim za donošenje odluke, a koje otežavajućim ili olakšavajućim u svakom konkretnom slučaju.”*

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu odlukama redovnih sudova povređena prava na jednakost pred zakonom, na pravično i nepristrasno suđenje, na pravna sredstva i načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima.
23. Zapravo, podnosilac zahteva smatra da je suočen sa *“pristrasnom presudom”* i kao rezultat toga, on tvrdi da mu je pravo na jednakost pred zakonom povređeno. Podnosilac zahteva, pored toga, smatra da *“je u sudskom postupku, na prvom stepenu, optuženom [podnosiocu zahteva] negirano pravo da se predstavi i kao oštećena stranka.”*
24. Podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Osnovnog suda u Prizrenu *“kontradiktorna, nejasna i konfuzna”* i da je *“ceo sudski postupak u svim fazama”* sproveden u suprotnosti sa gore navedenim članovima Ustava i EKLJP.
25. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da je Žalbeno veće bilo pristrasno *“jer je Apelacioni sud tražio izmenu organa u ponovljenom suđenju kada je prihvatio kao osnovanu žalbu trojice [drugih] prvo optuženih”*, dok za njega i neke druge optužene to nije učinio. On smatra da je Apelacioni sud odobrio *„selektivnu pravdu“* u njegovom krivičnom slučaju.
26. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Vrhovnog suda *“nejasna i konfuzna”*, jer je doneta na njegovu štetu *“nasuprot činjenici što zahtev za zaštitu zakonitosti smatra osnovanim.”*
27. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva tvrdi da su Osnovni sud u Prizrenu, Apelacioni sud i Vrhovni sud povredili njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje.
28. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da Apelacioni sud nije ocenio njegovu žalbu i tvrdnje koje je predočio. On, pored toga, tvrdi da njegove tvrdnje *“nisu analizirane i to potvrđuje da je optuženi [podnosilac zahteva] lišen da se njegova žalba tretira kao efikasno pravno sredstvo”*. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva tvrdi da je Apelacioni sud povredio njegovo pravo na delotvorno pravno sredstvo.

29. Podnosilac zahteva, pored toga, tvrdi da nije dobio pravično suđenje u skladu sa „načelom legaliteta“, jer su redovni sudovi povredili njegovo pravo, kao što je zaštićeno načelom legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da uvede privremenu meru kako bi se obustavilo izvršenje presude Osnovnog suda u Prizrenu.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene Ustavom, dodatno precizirane Zakonom i predviđene Poslovníkom.

32. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

33. Sud se, takođe, poziva na član 48 [Tačnost podneska], koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

34. Pored toga, Sud se poziva na pravilo 36 (1) d) i (2) d) Poslovníka, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

35. Sud podseća da podnosilac zahteva osporava presudu (Pml. br. 181/15 od 6. novembra 2015. godine) Vrhovnog suda, kojom je potvrđena presuda (PAKR. br. 606/14 od 25. februara 2015. godine) Apelacionog suda i presuda (P. br 11/13 od 11. septembra 2014. godine) Osnovnog suda u Prizrenu. Svim ovim presudama je utvrđeno da je podnosilac zahteva kriv za krivično delo za koje je optužen i da treba da izdržava kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine.
36. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su redovni sudovi povredili njegovo pravo na jednakost pred zakonom, na pravično i nepristrasno suđenje, na delotvorno pravno sredstvo i načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim slučajevima.
37. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je povređeno njegovo „pravo na jednakost pred zakonom“ i „načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima“. Međutim, podnosilac zahteva se samo poziva na članove 22. i 33.

Ustava, tvrdeći da su postupci bili „pristrasni“ i da nije dobio pravično suđenje kao što je „propisano“ „načelom legaliteta“. U stvari, on nije pružio nikakve dodatne razloge ili ustavne argumente o tome kako su i zašto ta prava i načela povređena od strane redovnih sudova. Drugim rečima, podnosilac zahteva nije potkrepio i dokazao svoje tvrdnje na ustavnim osnovama, iako je na podnosiocu zahteva da to učini.

38. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi povredu prava na „pravično i nepristrasno suđenje“, navodeći da je presuda Osnovnog suda u Prizrenu bila „kontradiktorna, nejasna i konfuzna“. On, pored toga, tvrdi da mu je uskraćeno pravo „da se predstavi i kao oštećena stranka“, iako je i on bio jedan od onih koji su zadobili povrede u svađi između porodica. Podnosilac zahteva na kraju tvrdi da je Sudsko veće Osnovnog suda u Prizrenu bilo pristrasno i da je Apelacioni sud usvojio „selektivnu pravdu“, nalažući promenu Sudskog veća za neke od optuženih, ali ne i za njega.
39. U tom smislu, Sud primećuje da su Osnovni sud u Prizrenu, Apelacioni sud i Vrhovni sud sveobuhvatno i detaljno obrazložili svoje odluke, pozivajući se na odredbe zakona na snazi. Pored toga, redovni sudovi su obradili tvrdnje o povredi procesnog i materijalnog prava koje su podnete od strane podnosioca zahteva. U tom smislu, Sud utvrđuje da je ono što podnosilac zahteva pokreće pitanje zakonitosti, a ne ustavnosti.
40. S tim u vezi, Sud se poziva na obrazloženje Vrhovnog suda, odgovarajući na tvrdnje podnosioca zahteva o povredi materijalnog i procesnog zakona, navodno počinjenim od strane Apelacionog suda kada je odbacio njegovu žalbu. Vrhovni sud je, u odnosu na tvrdnje podnosioca zahteva da je presuda Osnovnog suda u Prizrenu navodno kontradiktorna, nejasna i konfuzna, istakao: „[...] U prvostepenim presudama su opisane radnje osuđenog Mehdie Kryeziu. [...] Činjenica da nije precizirano koji je tvrdi predmet [on] koristio ne predstavlja nejasnoću.“
41. Pored toga, Sud primećuje da u odnosu na tvrdnje podnosioca zahteva o tome zašto njemu nije priznat status oštećene stranke, Vrhovni sud je obrazložio: „[...] Takoreći svi osuđeni u ovom događaju i sami su zadobili telesne povrede, tako da su i oštećeni. Stoga, činjenica da kod osuđenog [podnosilac zahteva] prilikom odlučivanja o kazni ova okolnost (zadobijanje povreda) nije ocenjena kao olakšavajuća okolnost ne predstavlja ni procesnu povredu niti povredu krivičnog zakona. U diskreciji suda/ova je koje okolnosti smatra važnim za donošenje odluke, a koje otežavajućim ili olakšavajućim u svakom konkretnom slučaju.“
42. Sud, dalje, primećuje da u vezi sa tvrdnjom „selektivna pravda“, usvojene od strane Apelacionog suda u pogledu promene naložene za Sudsko veće za neke okrivljene, Vrhovni sud smatra: „Prvostepena presuda je ukinuta u delu koji se odnosi na krivično delo ubistva za koje su optuženi [tri druga optužena] i zahtevano je da se u ponovnom suđenju predmet dodeli drugom sudskom veću. S tim u vezi, branilac osuđenog [podnosioca zahteva] u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti navodi da je drugostepeni sud sumnjao u objektivnost sudskog veća i da je predmet trebalo ukinuti u celosti, tj. i u odnosu na ostale osuđene. Međutim, ovaj navod je neosnovan i neargumentovan, ne pripada ni

osnovu bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, niti povrede zakona i kao takav nije uvažen.”

43. U tom smislu, Sud naglašava da to nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitosti), navodno počinjenim od strane Vrhovnog suda, Apelacionog suda ili Osnovnog suda u Prizrenu, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode podnosioca zahteva zaštićene Ustavom (ustavnost).
44. Ustavni sud, dalje, ponavlja da nije njegov zadatak po Ustavu da deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi, takođe, slučaj: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine). Sama činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupka u njegovom slučaju ne daje mu za pravo da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi prava zaštićenih Ustavom i EKLJP.
45. Sud primećuje da je podnosilac zahteva imao dovoljno mogućnosti da predoči svoj slučaj pred Osnovnim sudom u Prizrenu, Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom. Navodne povrede materijalnog i procesnog prava su intenzivno i sveobuhvatno obrađene od strane svih redovnih sudova. Apelacioni sud i Vrhovni sud su odgovorili na sve navode podnosioca zahteva o tome da li je presuda Osnovnog suda u Prizrenu bila pravična. Oba suda, Apelacioni sud i Vrhovni sud, smatraju da je presuda prvostepenog suda jasna, da nije kontradiktorna, nepristrasna i da su sve odlučujuće činjenice pravilno utvrđene.
46. U stvari, Sud dalje primećuje da je Vrhovni sud prihvatio jednu od tvrdnji podnosioca zahteva o bitnoj povredi materijalnog zakona kada je odlučio da ispravi obračun vremena provedenog od strane podnosioca zahteva u sudskom pritvoru. Međutim, sud je zaključio da Apelacioni sud i Osnovni sud u Prištini nisu počinili nikakve druge povrede zakona. U skladu sa tim, tvrdnja podnosioca zahteva da je presuda Vrhovnog suda odlučena na njegovu štetu, uprkos činjenici da je usvojio njegov zahtev za zaštitu zakonitosti je takođe neosnovana. Neosnovana je, jer je Vrhovni sud samo delimično prihvatio zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti u pogledu na obračun kazne, tako što je jasno dao do znanja su sve ostale tvrdnje podnosioca zahteva „neosnovane”.
47. U tom smislu, važno je napomenuti da Ustavni sud može samo da razmatra da li su dokazi predstavljeni na ispravan način i da li je postupak u celini, sproveden na takav način da je podnosilac dobio pravično suđenje (vidi, između ostalog, slučaj: *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, zahtev broj 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
48. Sud primećuje da je obrazloženje presude Vrhovnog suda, pozivajući se na tvrdnje podnosioca zahteva o različitim povredama zakona, jasno i Sud zaključuje da postupak pred redovnim sudovima nije bio nepravičan ili

proizvoljan (vidi slučaj: *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).

49. Sud podseća da podnosilac zahteva, pored toga, tvrdi povredu "*prava na delotvorno pravno sredstvo*", jer njegove "*tvrdnje nisu uopšte analizirane*" od strane Apelacionog suda i zbog toga je "*lišen prava da se njegova žalba tretira kao efikasno pravno sredstvo*". U tom smislu, Sud podseća da imati delotvorno pravno sredstvo ne mora da znači da će to sredstvo obavezno biti uspešno za podnosioca zahteva, što je u stvari ono na šta se podnosilac uglavnom žali. Apelacioni sud je u stvari obradio tvrdnju pokrenutu od strane podnosioca zahteva i odlučio da je "*[...] pobijena presuda [...] razumljiva i konkretna, sadrži potrebne i pravilne razloge o svim odlučnim činjenicama u ovoj krivično-pravnoj stvari.*"
50. S tim u vezi, Sud ponavlja da je Evropski sud za ljudska prava utvrdio standarde o tome šta se svodi na delotvorno pravno sredstvo. Ovi standardi, u principu, ne zahtevaju da svaka tvrdnja podneta od strane podnosioca zahteva bude obrađena. Što je još važnije, takvi standardi ne treba da se tumače tako da je delotvorno pravno sredstvo ono koje dokazuje da je uspešno za podnosioca zahteva. Naprotiv, to nije uslov koji je propisan EKLJP, a ni Ustavom. U skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, Ustavni sud je dužan da tumači ljudska prava i osnovne slobode u skladu sa sudskim odlukama Evropskog suda za ljudska prava.
51. Sud zaključuje da je pravo podnosioca zahteva na delotvorno pravno sredstvo poštovano. On je izjavio žalbu Apelacionom sudu i zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu. Tvrdnje koje je podneo su ocenjene i odlučeno je da nije učinjena nijedna povreda zakona. Činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa zaključkom Apelacionog suda ili Vrhovnog suda ne čini pravno sredstvo kao takvo neefikasnim.
52. Iz gore navedenih razloga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije tačno objasnio kako su mu i zašto prava i slobode povređene i nije potkrepio svoje tvrdnje na ustavnoj osnovi.
53. Stoga, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) d) i 2) d) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnoj osnovi i stoga, neprihvatljiv.

Zahtev za privremenom merom

54. Podnosilac zahteva je tražio od Suda da uvede privremenu meru, odnosno da obustavi izvršenje presude (P. br 11/13 od 11. septembra 2014. godine) Osnovnog suda u Prizrenu, do donošenja odluke o ovom predmetu.
55. Podnosilac zahteva nije pružio nikakve argumente ili razloge zbog čega privremena mera treba da se odobri od strane Suda. On je samo to tražio u svom zahtevu.
56. Da bi Sud odlučio o uvođenju privremene mere, u skladu sa pravilom 55 (4) i (5) Poslovnika, potrebno je da:

“(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala (...), da prihvatljivost još uvek nije utvrđena, *prima facie* slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera; ili [...]

Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva.”

57. Kao što je gore naglašeno, podnosilac zahteva nije pokazao *prima facie* slučaj o prihvatljivosti zahteva. Stoga, zahtev za privremenom merom treba da se odbije, kao neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilima 36 (1) d) i (2) d), 55 (4) a) i (5), kao i 56 (3) i (5) Poslovnika, dana 14. aprila 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenom merom;
- III. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4 Zakona;
- V. DA PROGLASI da odluka stupa na snagu odmah

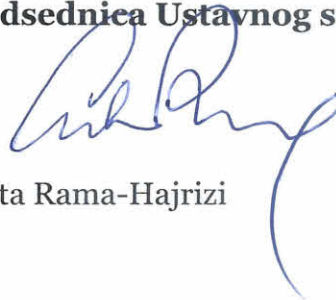
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi